

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Forskrevet

Citation: Drachmann, Holger: "Forskrevet", i Drachmann, Holger: *Forskrevet*, udg. af Lars Peter Rømhild , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2000, s. 615. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-drachmann14valshoot-idm140708758955328.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Forskrevet

Denne Sommer er den længste, jeg kan huske - den indholdsrigeste, den skønneste. Varmen og det gode Vejr varede til ud paa Høsten; og da Høsten kom, var det gode Vejr der endnu. Sæden kom af Markerne, Bladene gulnedes; Køligheden kom i Luften, Bladene begyndte at falde. Jeg var dér endnu paa den lille Ø, i den lille By. Saa blev Forespørgslerne hjemmefra hyppige - hvordan det gik med Jus, og om jeg ikke snart tænkte paa at gæste »Arnen«?

Jeg havde glemmt, at der var en Jus, glemmt, at der var en Arne.

Saa kom et Brev med den *sidste* Pengesending. Jeg maatte hjem.

616

Det sidste Mode med min Elskede.

Vi havde aftalt - *hun* havde foreslaaet det - at vi efter Middag vilde spasere nordud, ad Landevejen gennem Skoven, hvor vi altid var alene. Vi vilde snakke saa vidt muligt om ligegyldige Ting, indtil vi naaede en bestemt Telegrafstang; her vilde vi veksle Haandtryk, og saa vilde hun fortsætte Vejen nordefter - uden at se sig om - medens jeg gik tilbage og om Bord i Jagten - den samme Jagt, som havde bragt mig did.

Paa en Skrænt ved Stranden, en Milsvej fra Byen, vilde hun sætte sig og tilvinke mig sit Farvel, naar jeg om Bord paa »Dorothea Sofie« kom frem om Pynten.

Dette havde vi aftalt den foregaaende Dag, hvor Vejret var stille, mildt, lidt melankolsk - saaledes som hendes eget Smil var stille, mildt, lidt melankolsk.

Men Afskedens Dag begyndte om Morgenen med stiv Kuling, og langs Stranden laa den hvide Fraade over Revlerne.

Vi gik sammen ud af Byen. Hist og her kom en Næse paa Ruden, for at se, om »Studenten« nu virkelig vilde fri - eller om Parret maaske *var* forlovet!

Vi gik tavse ved hinandens Side. Lidt efter lidt tjærnede vi os fra hinanden med et Skridts Mellemrum.

Nu maa De sige noget - aa, sig noget - lost eller fast! bad hun med rorende Troskyldighed, medens Stemmen dirrede og de fine Læber skælvede.

Jeg gik dér - mournfull - gloomy - som min Helt, Lord Byron.

Vindstødene drev Sand og raslende Blade i smaa Skyer foran os. Hendes Kjolenederdel svøbte sig om de slanke Lemmer; og hun pressede et lille rodtærnet Schawl fast om sit jomfruelige Bryst - og da jeg kiggede paa hende fra Siden af, saa' jeg Taarer bæve i de smukke brune Øjne, som langsomt flyttede sig i det emailleblaa Hvide.

Jeg sukkede; gav mig saa til at le, for at synes frisk paa det - tog hendes Haand og sagde: Lad os lobe et Stykke!

Vi lob. Vinden lob med os et Stykke - og vi ojnede Telegrafstangen i det fjærne - som to dødsdømte Sammensvorne kunne øjne Retterstedet.

Nej; jeg *vilde* - *kunde* ikke sige noget. Hvad skulde jeg sige? At jeg elskede hende af min ganske Sjæl? Det vidste hun. At jeg bad hende vente paa mig - indtil jeg havde gjort noget, var bleven til noget, i det mindste til jeg var kommen lidt i Ro med mig selv!

Alt det var jo blevet sagt imellem os..... men Frieri var det ikke, 617 havde der ikke været. Hun havde ikke med en Anelse ladet mig forstaa, at noget saadant havde hun ventet. Hun var en uerfaren, uudviklet, men stolt lille Pige; og hun havde hørt nok af mine Udfald mod Konvensen, til at vide, at »Forlovelse« var mig en Gru. Alligevel laa der som en frygtsom Nysgerrighed over hende..... en Askepot har jo Sostre, som ville fritte; og der er dog noget, som alle unge Piger næsten af Instinkt véd Besked om: man kan jo forlove sig »hemmeligt«.

Saa var vi dér. Hun rakte mig Haanden med bøjet Hoved.... saa' pludseligt i Vejret, lidt til Siden, knob Læberne sammen.... og i næste Øjeblik vilde jeg have lagt Armen om hendes Liv. Men hun kom min Bevægelse i Forkøbet, tog mig med begge Hænder om mine Haandlede, trykkede til, saa' mig alvorligt ind i Øjnene - slap Taget, vendte sig og gik raskt til.

Jeg stod ene tilbage, seende længe efter hende. Hun vendte sig ikke en eneste Gang om. Vinden svøbte hendes Kjole og lille, tærnede røde Schawl om de slanke, elastiske Lemmer. Skuldrene *var* en Kende for høje - men dette smukke Hoved sad paa dem, som om det sagde: I kan være mig bekendt - og jeg eder!

Saa drejede jeg mig og gik raskt til - imod Vinden. Pludseligt standsede jeg. En Indskydelse fo'r igennem

mig: Vend om, Ulf! lob tilbage - bed hende om et eneste Kys - giv hende et Kys - og sig saa: Farvel Frøken! for bestandigt.... det er til *Deres Held!* til *Deres Velsignelse!* -

Jeg saa' hende som en fjærn Sky uden bestemte Konturer, omflaget af en Sandhvirvel og af en Sværm vissent Løv....

Det bliver en Storm! Mon Jagten sejler? tænkte jeg. - Og jeg gik med frembøjet Hoved *tilbage* til Byen, som om jeg vilde stanges med Vinden.

Den sejlede virkelig, Jagten. Mit Toj var bragt om Bord. Herredsfogden var gaaet hjem fra Broen; han havde faaet Støv i Øjnene. Ingen fra Klubben havde givet Møde. Kun min tro Jonathan stod paa Pletten - med en Rejseflaske fyldt af kold Punsch.

Men jeg følte mig irriteret, da hans Blik tydeligt spurgte mig: Naa, blev det afgjort.... er De forlovet?

Saa afslog jeg den kolde Punsch, trykkede ham hjærteligt i Haanden og bad ham bringe mit Farvel - min Hilsen - og paa Gensyn! For torebet Sejl og klodsrebet Fok stod vi ud af Havnen. Vinden var sydlig medgaaende; en Storm blæste det.

I Vindstille var jeg kommen. I Storm drog jeg væk. Det var umuligt at se nogen Skikkelse nordude paa Brinken. Men jeg svingede min Hue, 618 indtil Skipperen bad mig om at sætte eller helst lægge mig ned. Og dér laa jeg, agterude ved Siden af Skipper og Ror. Han selv, Matros og Kok var ukendelige i deres Oljetøj. De frygtede for »Slæbesøer«, Styrtesøer bagfra..... de skal være saa farlige, naar man sejler plat for Vinden i Kuling og Søgang. Jeg lod haant om Søer i alle Former. Lystrende Ordren laa jeg i min Kappe agterude, frysende, vaad, men med en vild, hed jublende Fortvivlelse indeni mig.

Snart svandt Lerskrænter, Huse, Kirkespiret, hele Øen. Maanen kom op, men i Dis..... et spøgelseagtigt flimrende Skær ud over det rullende, fraadende Hav. Jeg hørte den tunge, hule Lyd af Søerne, som faldt - den hvislende, langtrukne Gispn af Braaddene, som styrtede. Jeg fornåm tilsidst hverken begyndende Kvalme, Kulde eller Sult. Jeg var som hallucineret. Jeg saa' Syner ud over Havet - ligesom en Flaade af mørke, fjendtlige Kolosser, der nejede sig og dukkede truende frem over de hvide Blink. Saa forsvandt dette Syn..... en ugengivelig Fornemmelse af Slægtskab, »Wahlverwandschaft«, med Elementet greb mig, alt imedens den Elskedes Skikkelse vippede op og flygtede for mig. Jeg syntes, at jeg var et Geni - et naturbegavet Menneske, med det for Genierne fælles *Udflydende* som et Mærke, der bandt mig til Havet. Hverken kunde jeg faa fat paa mig selv, eller andre kunde faa Hold i mig. Jeg var selv Havet.....

Ja nu maa Herren værs'god krybe nedenunder! sagde Skipperens Stemme. For nu faar vi Søen mere tværs og Kulingen tager til! -

Næste Morgen tidlig sejlede vi gennem Bomløbet ind i Københavns Havn, hvor de gamle Orlogsskibe laa paa Rad og raadnede i Flaadens Leje.